

בעיניים של רונה

עומרי לאור

על הפרויקט:

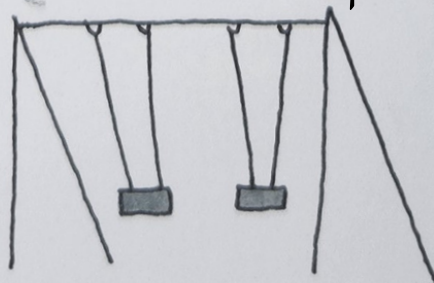
בחרתי את הסיפור בגלל שרציתי ספר שמראה שאפשר להנות גם מהדרך, למרות כל המכשולים שיש בה. רציתי שבת דודה שלי הילי תדע שהיא יכולה להתגבר על הכול והיא וההורים שלה הם ההשראה שלי לספר הזה. היה קשה לחשוב על הכתב ולצייר הכול בזמן כל כך קצר אבל נהניתי מהתהליך וזה היה מאוד מעניין ללמוד מחן את כל הטכניקות. הספר הזה חד משמעית קרה בזכותה. כמובן שלא יכולתי להצליח להחליט כלום בלי חבריי וחברותיי לכיתה איתי, נגה, ענת, דנה ומילנה.

בעיר גדולה בשכונה קטנה
יש גן.

הגן נגמר ואמא באה,
לאסוף את רונה המתוקה.

אמא ממהרת, ואומרת: "חייבים לזוז
מהר, כדי שלארוחת הערב לא נאחר".
אל הדרך יוצאים ואל המכונית נכנסים
ותוך רגע מתחילים ונוסעים.

אוי לא, אוי לא
נספיק כי פקק יש
מולנו בכביש.

ביפפפפפפ!!!!

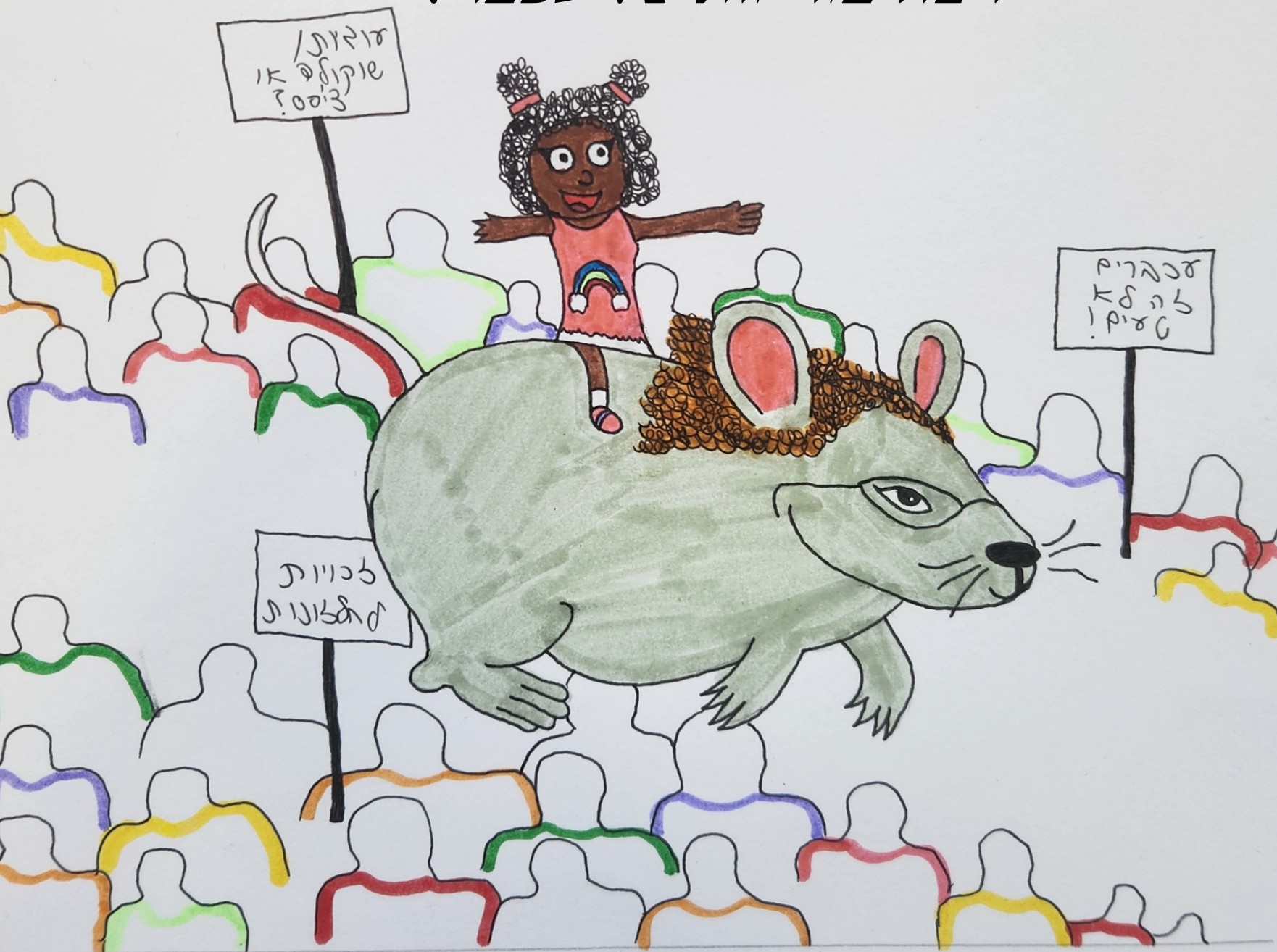
אמא ממהרת,
נוסעת ומזגזגת
במהירות שיא,
עוברים עוד רכב
ועוד משאית.

יוצאים מהפקק, אנחנו נספיק! אבל אי לא, אולי לא נספיק כי מולנו המון צועק ומפגין.

אמא מעלה אותי על הכתפיים עד השמיים, ואני
מכוונת: "שמאלה, ימינה ותמשיכי ישר, ואמא
רצה בזריזות של עכבר!"

הנה הבית,
פותרים את הדלת
והגענו בול בזמן!

מתיישרים לארוחה, משעמם נורא אבל איזה
כיף להיות יחד כל המשפחה!

